

Sygn. akt I ACa 583/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 września 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu, I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Mariola Głowacka
Sędziowie:	SA Małgorzata Mazurkiewicz-Talaga SA Piotr Górecki (spr.)
Protokolant:	st.sekr.sąd. Kinga Kwiatkowska

po rozpoznaniu w dniu 30 września 2014 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa **M. S. (1)**

przeciwko **(...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Z. i T. K. (1)**

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 3 grudnia 2013 r., sygn. akt I C 653/12

1. oddala apelację;

2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w instancji odwoławczej.

P. Górecki M. Głowacka M. Mazurkiewicz-Talaga

Sygn. akt I ACa 583/14

UZASADNIENIE

Powód M. S. (1) wniósł przeciwko pozwanym (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. i T. K. (1) o:

1) pozbawienie w całości wykonalności tytułu wykonawczego w postaci wyroku zaocznego Sądu Okręgowego Wydział I Cywilny w Z., z dnia 04 grudnia 2008 r, w sprawie sygn. akt IC 439/08, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności z dnia 13 stycznia 2009 r i z dnia 24 lipca 2012 r, zasądającego od powoda na rzecz pozwanego T. K. (1) kwotę 1.817.200zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia 28 listopada 2008 r oraz kosztami procesu w kwocie 7.217zł;

2) zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Pozwani (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. wnieśli o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Wyrokiem z dnia 3 grudnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze oddalił powództwo i orzekł o kosztach procesu (sygn. akt IC 653/12).

Powyższe orzeczenie zapadło w oparciu o następujące ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Okręgowy.

W okresie od 2006 r do kwietnia 2012 r na podstawie ustnej umowy pozwany T. K. (1) świadczył pracę na rzecz powoda i jego żony, w tym również w ramach prowadzonej przez żonę powoda działalności gospodarczej pod firmą (...) -S., która zajmowała się przewozem materiałów budowlanych. Z uwagi na przewożenie pomiędzy hurtowniami a ich klientami drogich towarów budowlanych, powód na samym początku współpracy z pozwanym zażądał od niego podpisanej in blanco czystej kartki, która w początkowym okresie miała stanowić zabezpieczenie na wypadek powstania szkody w przewożonym towarze. Pozwany wręczył powodowi podpisaną przez siebie in blanco czystą kartkę.

W 2008 r. pozwany T. K. (1) wystąpił przeciwko powodowi z pozwem o zapłatę. W wyniku tego wyrokiem zaocznym z dnia 04 grudnia 2008 r. (sygn. akt IC 439/08) Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zasądził od powoda na rzecz T. K. (1) kwotę 1.817.200 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 28 listopada 2008r oraz kosztami procesu w kwocie 7.217 zł, a także nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Okręgowego w Zielonej Górze kwotę 88.600 zł tytułem brakującej części opłaty. Powód wiedział o postępowaniu sądowym, a mimo to nie podjął żadnych kroków prawnych w celu zaskarżenia zapadłego orzeczenia. W dniu 13 stycznia 2009 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze nadał klauzulę wykonalności wyrokowi zaocznemu. W oparciu o w/w tytuł wykonawczy pozwany dokonał wpisu w księdze wieczystej hipoteki przymusowej na kwotę 2.525.000 zł zabezpieczającej jego wierzytelność, która obciążała nieruchomość należącą do powoda, dla której Sąd Rejonowy w Zielonej Górze prowadzi księgę wieczystą KW nr (...). Pozwany T. K. (1) nie wszczął postępowania egzekucyjnego przeciwko powodowi w oparciu o w/w tytuł wykonawczy. Poza w/w nieruchomością powód nie posiadał innego majątku, z którego mogłoby nastąpić zaspokojenie wierzycieli. W tym czasie powód posiadał zadłużenie wobec (...) sp. z o.o. z siedzibą w K. na kwotę ok. 6.000.000 zł.

W dniu 22 czerwca 2012 r. pozwany T. K. (1) dokonał przelewu przysługującej mu wierzytelności, a wynikającej z wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze na rzecz pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. za kwotę 30.000 zł. Pismem z dnia 6 lipca 2012 r. pozwana (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z. zawiadomiła powoda o dokonany przelew wierzytelności.

Prawomocnym postanowieniem z dnia 24 lipca 2012 r. Sąd Okręgowy w Zielonej Górze, w sprawie o sygn. akt ICo 126/12, nadał klauzulę wykonalności w/w tytułowi egzekucyjnemu w postaci zaocznego wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 04 grudnia 2012 r. na rzecz pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z.. Na skutek wniosku pozwanej (...) sp. z o.o. z siedzibą w Z., Sąd Rejonowy w Zielonej Górze dokonał wpisu zmiany wierzyciela hipotecznego w księdze wieczystej prowadzonej dla nieruchomości należącej do powoda KW nr (...).

W międzyczasie pozwany T. K. (1), w piśmie nadanym w dniu 06 lipca 2012 r. wezwał powoda do wydania mu podpisanej przez niego in blanco czystej kartki papieru. Wezwanie to pozostało bez odpowiedzi ze strony powoda. Ten ostatni na podpisanej in blanco przez pozwanego T. K. (1) kartce papieru, dokonał nadruku o treści „Pokwitowanie wraz ze zwolnieniem z długu”, które opatrzył datą 31 marca 2012 r. W treści oświadczenia zostało wskazane, że pozwany kwituje odbiór gotówki w kwocie 120.000 zł z tytułu przysługującej mu wierzytelności w kwocie 1.817.200 zł i kosztami procesu wynikającej z wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze. Jednocześnie zaznaczono, że w związku z zapłatą kwoty 120.000 zł pozwany T. K. (1) zwalnia powoda z długu wynikającego z powyższego wyroku

oraz zobowiązuje się do wykreślenia hipoteki zabezpieczającej przedmiotowy dług na nieruchomości powoda nr KW (...). Dokonanie nadruku wskazanego oświadczenia nastąpiło wbrew woli i wiedzy pozwanego T. K. (1).

Aktualnie toczy się postępowania karne, w którym powodowi zarzuca się, że w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz w krótkich odstępach czasu w dniu 18 października oraz 27 listopada 2012 r. w Z. będąc uprzedzonym przez działającego w zakresie swoich uprawnień przesłuchującego o odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywych zeznań, złożył fałszywe zeznania w ten sposób, iż wskazał niezgodnie z prawdą, że T. K. (1) udzielił mu pożyczki w 1995 r. i wierzytelność ta istniała, a nadto zeznał, iż w dniu 31 marca 2012 r. wypłacił T. K. (1) kwotę 120.000 zł spłacając w ten sposób wierzytelność wraz z odsetkami, a nadto co do okoliczności pozyskania tej kwoty 120.000zł, tj. o przestępstwo określone w art. 233 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. (sygn. akt VI Ds. 37/12 Prokuratury Okręgowej w Zielonej G.).

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, który podniósł następujące zarzuty:

- 1) „sprzeczność istotnych ustaleń Sądu I instancji z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego polegająca na przyjęciu przez Sąd I instancji w ustaleniach faktycznych (...)” bliżej zacytowanych w zarzucie,
- 2) „naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art 233 k.p.c. przez dowolną a nie swobodną ocenę dowodów poprzez:
 - a) uznanie za sfalszowane „Pokwitowanie wraz ze zwolnieniem z długu” z dnia 31 marca 2012 r., w sytuacji gdy zostało ono podpisane przez pozwanego (...)”,
 - b) „uznanie za jedną z podstaw ustalenia, że powód uzyskał od pozwanego kartkę „in blanco” z jego podpisem, która następnie miała posłużyć do sporządzenia „Pokwitowania wraz ze zwolnieniem z długu” z dnia 31 marca 2012 r. zeznań świadka P. W. (1), który w swoich zeznaniach stwierdził, że słyszał coś o jakiejś kartce, ale nie potrafił określić kiedy tą informację uzyskał oraz wyjaśnienia powoda”,
 - c) „uznanie, że w toku postępowania powód nie uzyskał od swojego syna M. S. (2) pożyczki w kwocie 30.000 tys euro pomimo przedstawienia przez stronę powodową stosownych dokumentów (...)”,
- 3) naruszenie prawa procesowego tj. art. 328 § 2 k.p.c., „poprzez brak w uzasadnieniu wyroku przyczyn dla których odmówił wiarygodności dowodom przedstawionym przez powoda (...)”.

Opierając się na tych zarzutach, autor apelacji wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uwzględnienie w całości powództwa poprzez pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego - wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 04 grudnia 2008 r., w sprawie o sygn. akt I C 439/08, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności, nadaną postanowieniem Sądu Okręgowego w Zielonej Górze, z dnia 24 lipca 2012 r. ,

- zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego za postępowanie przed Sądem I i II instancji,

a ewentualnie o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpatrzenia.

Pozwani wnieśli o oddalenie apelacji i zasądzenie na ich rzecz kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych (k. 264).

Sąd Apelacyjny w Poznaniu zważył, co następuje.

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie. Sąd odwoławczy podziela istotne ustalenia faktyczne sądu I instancji i tym samym przyjmuje za własne. Wypada zatem w tym miejscu odnieść się do zarzutów apelacyjnych. Jako

podstawę prawną powództwa przeciwegzekucyjnego powód wskazał art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c. Z przepisu tego wynika, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub w części albo ograniczenia, jeżeli po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane. Gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie. W toku procesu powód wywodził, że zdarzeniem które spowodowało wygaśnięcie zobowiązania było częściowe zaspokojenie wierzyciela oraz zwolnienie powoda z długu. Na potwierdzenie tych okoliczności powód przedłożył pokwitowanie wraz ze zwolnieniem z długu opatrzone datą 31 marca 2012r oraz podpisane przez pozwanego T. K. (1). W treści tego oświadczenia wynikało, że pozwany kwituje odbiór gotówki w kwocie 120.000 zł z tytułu przysługującej mu wierzytelności w kwocie 1.817.200 zł i kosztami procesu wynikającej z wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze. Jednocześnie w piśmie tym zaznaczono, pozwany T. K. (1) zwalnia powoda z długu wynikającego z powyższego wyroku i zobowiązuje się do wykreślenia hipoteki zabezpieczającej przedmiotowy dług na nieruchomości powoda. W ocenie Sądu Okręgowego przeprowadzone postępowanie dowodowe wykazało, że jakkolwiek podpis znajdujący się pod wskazanym oświadczeniem (pismem) należy do pozwanego T. K. (1) to już treść oświadczenia została nadrukowana wbrew jego woli i wiedzy. Nadto brak było jakichkolwiek wiarygodnych dowodów potwierdzających fakt, że pozwany T. K. (1) otrzymał od powoda kwotę 120.000 zł. Pogląd ten zasługuje na aprobatę a podniesione zarzuty apelacyjne oceny tej skutecznie nie poważyły.

Nie można uznać zasadności co do zarzutu sprzeczności istotnych ustaleń sądu I instancji. Autor apelacji kwestionował ustalenia, które wynikały z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku a mianowicie, że: a) „Z uwagi na przewożenie pomiędzy hurtowniami a ich klientami drogich towarów budowlanych, powód, na samym początku współpracy z pozwanym, zażądał od niego podpisanej „in blanco” czystej kartki, która w początkowym okresie miała stanowić zabezpieczenie na wypadek powstania szkody w przewożonym towarze (...)”, b) „Pozwany T. K. (2), w piśmie nadanym w dniu 6 lipca 2012 r., wezwał powoda do wydania mu (...) podpisanej przez niego in blanco czystej kartki papieru”, c) powód na podpisanej in blanco przez pozwanego T. K. (1) kartce papieru, dokonał nadruk, o treści (...)”. Nadto skarżący upatrywał błąd w ustaleniach faktycznych w tym, że sąd I instancji nie ustalił, iż „W stosunku do T. K. (1) toczy się odrębne postępowanie dotyczące wprowadzenia w błąd przez T. K. (1) przy sprzedaży wierzytelności (...)” spółce (...).

Przede wszystkim wypada zauważyć, że ustalenia sądu I instancji są prawidłowe, zgodne z zebrany materiałem dowodowym. Szczegółowo kwestie te opisał sąd I instancji i nie ma potrzeby argumentacji tej ponownie w tym miejscu przywoływać. Przypomnieć tylko trzeba, że fakt wręczenia powodowi czystej kartki z podpisem T. K. (2) nie tylko wynika z zeznań tego ostatniego, ale i pośrednio z zeznań świadka P. W. (2), który słyszał rozmowę między stronami o kartce. Poza tym – jak zasadnie zauważył sąd I instancji – nie było żadnego dowodu wskazującego na wręczenie kwoty 120.000 zł o której mowa była w kwestionowanym piśmie z dnia 31 marca 2012 r. O tym, że stanowisko sądu I instancji jest trafne wskazują także okoliczności sprawy w tym i to, że nieruchomość powoda zastała obciążona hipoteką na rzecz pozwanego oraz i to, że powód z pozwanym prowadzili od dawna różnego rodzaju interesy (co wynika też z zeznań samego powoda – k. 176v). Nie było również podstaw, aby zakwestionować ustalenie sądu I instancji, że pozwany T. K. (2) zażądał od powoda wydania mu kartki z jego podpisem (śwd. P. W. – k. 177). Podobnie rzecz się ma z ustaleniem, że powód na czystej kartce papieru podpisanej przez pozwanego dokonał wpisania określonej treści. Gdyby nawet pozwany T. K. otrzymał kwotę 120.000 zł (co nie zostało wykazane) to mało wiarygodnym było, aby pozwany zrezygnował z pozostałej wysokiej przecież kwoty zasądzonej wyrokiem zaocznym z dnia 4 grudnia 2008 r. Dodatkowo niejako wspomnieć wypada, że przeprowadzone dowody przeciwko osnowie dokumentu (pismo z 31 marca 2012 r.) nie prowadziły do obejścia przepisów o formie zastrzeżonej pod rygorem nieważności. Poza tym szczególnie okoliczności sprawy uzasadniały prowadzenie tych dowodów (art. 247 k.p.c.).

Dodać też trzeba, że dla rozstrzygnięcia sprawy nie miało żadnego znaczenia to, czy toczy się postępowanie karne przeciwko T. K. w związku ze sprzedażą jego wierzytelności (...) sp. z o.o.

Chybiony okazał się również zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. Zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów wyrażoną w tym przepisie sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie

„wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”. Tak rozumianej zasady swobodnej oceny dowodów sąd I instancji nie naruszył. W żaden sposób nie można przyjąć, aby ustalenia sądu były dowolne. Jeżeli z materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 27 września 2002 r., II CKN 817/00, LEX nr 56906). Dodać trzeba i to, że zarzut obrazy przepisu art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać jedynie na zaprezentowaniu własnych, korzystnych dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla skarżącego oceny materiału dowodowego.

Raz jeszcze wypada podkreślić, że zebrany materiał dowodowy oraz okoliczności sprawy pozwalały na ustalenie, że powód otrzymał od pozwanego T. K. czystą kartkę z własnym podpisem. Ta została następnie wypełniona (nadruk) o treść niezgodną z wolą pozwanego T. K.. Nie było żadnych uzasadnionych względów, aby odmówić wiarygodności zeznaniom świadka P. W. (1). Świadek słyszał jak T. K. mówił do powoda „coś o jakieś kartce” (k. 154v). Według świadka doszło wówczas do kłótni między powodem a T. K.. Zdarzenie to miało miejsce przed firmą powoda, gdzie pracował pozwany. Wprawdzie zeznania te nie wskazywały o jaka to konkretnie kartkę chodzi, ale z okoliczności sprawy można zasadnie przyjąć, że spór między stronami obejmował kartkę podpisaną in blanco przez T. K..

Nie można również upatrywać zasadności zarzutu naruszenia art. 233 k.p.c. w tym, że sąd I instancji błędnie ocenił dowody, które – w ocenie skarżącego – miały potwierdzać przekazanie pozwanemu kwoty 120.000 zł. W tej mierze powód usiłował wykazać, że pożyczył od syna 30.000 euro z zamiarem przekazania pozwanemu wspomnianej kwoty 120.000 zł. Pomijając już ewentualne wątpliwości związane z faktem zaciągnięcia takiej pożyczki to stwierdzić trzeba przede wszystkim to, że nawet, gdyby w istocie powód pożyczył kwotę 30.000 euro nie wykazano, aby kwota ta została przeznaczona na spłatę pozwanego. Co istotne - nie wykazano, aby kwota 120.000 zł została pozwanemu przekazana. Wątpliwości związane z samą pożyczką dotyczą przede wszystkim z rozbieżności między datą zwarcia umowy pożyczki (16 stycznia 2013 r. – k. 143), datą pisma o zwolnieniu z długu i zapłacie pozwanemu kwoty 120.000 zł (pismo 31 marca 2012 r. – k. 16) oraz uzasadnienia pozwu z dnia 13 maja 2013 r. powoda przeciwko synowi M. S. (1), gdzie wskazano, że pożyczka została zawarta w dniu 30 marca 2012 r. (k. 144). Już tylko powyższe okoliczności czynią zarzut naruszenia art. 233 k.p.c. nietrafnym.

Rację miał autor apelacji, że sąd I instancji nie ustosunkował się w uzasadnieniu wyroku do dowodów zaoferowanych przez powoda a mających potwierdzać fakt zaciągnięcia u syna pożyczki kwoty 30.000 euro z zamiarem spłacenia pozwanego. Tak więc naruszenie w tym zakresie art. 328 § 2 k.p.c. nastąpiło, lecz uchybienie to nie miało żadnego znaczenia dla oceny zaskarżonego wyroku. Jak już wspomniano, gdyby nawet przyjąć, że powód zaciągnął przedmiotową pożyczkę to i tak fakt ten nie przesądza o spłaceniu pozwanego kwotą 120.000 zł. To z kolei stanowiło uboczny argument przemawiający za ustaleniami faktycznymi przyjętymi za podstawę rozstrzygnięcia sądu I instancji. O uchybieniu przepisowi art. 328 § 2 k.p.c. można mówić jedynie wtedy, gdyby uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie zawierało danych pozwalających na kontrolę tego orzeczenia. Sytuacja taka w przedmiotowej sprawie nie wystąpiła.

Innych zarzutów powód nie formułował. Wprawdzie autor apelacji zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu „w całości”, co prowadzić miało do podważenia zaskarżonego wyroku wobec obu pozwanych. Wypada przypomnieć, że istotą powództwa opozycyjnego z art. 840 k.p.c. jest wykazanie, że sam tytuł wykonawczy nie odpowiada istotnemu i rzeczywistemu stanowi rzeczy. Przedmiotem powództwa opozycyjnego jest określony tytuł wykonawczy oraz określone podstawy materialnoprawne żądania, a więc przyczyny, z powodu których ma nastąpić pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności. Do zdarzeń, wskutek których zobowiązanie wygasło (art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.) zalicza się wykonanie zobowiązania (art. 450 k.c.), potrącenie (art. 498 k.c.), odciążenie (art. 506 k.c.), zwolnienie dłużnika z długu przez wierzyciela (art. 508 k.c.) – por.: wyrok SN z 26.03.2009 r., I CSK 282/08, LEX nr 528181. Powód wywodził w toku procesu, że zdarzeniem uzasadniającym uwzględnienie powództwa przeciwegzekucyjnego

było zwolnienie z długu oraz częściowa spłata długu (kwota 120.000 zł). W konsekwencji – chociaż nie zostało to w sposób jednoznaczny sprecyzowane – pozwany T. K. nie mógł skutecznie przenieść swoją wierzytelność wobec powoda na pozwaną (...) spółkę z o.o. Okoliczności tych jednak powód nie wykazał. Zatem powództwo co do pozwanej spółki i pozwanego podlegało oddaleniu a apelacja powoda musiała w konsekwencji zostać oddalona. Tytuł wykonawczy, którym jest tytuł egzekucyjny zaopatrzone w klauzulę wykonalności na rzecz określonej osoby, jest innym tytułem wykonawczym niż tytuł wykonawczy, którym jest ten sam tytuł egzekucyjny, ale zaopatrzone w klauzulę wykonalności na rzecz innej osoby (SN w postanowieniu z 16.09.2010 r., III CZP 58/10, LEX nr 599801). Zatem legitymowanym biernie w postępowaniu toczącym się na skutek wytoczenia powództwa przeciwegzekucyjnego jest wierzyciel, czyli osoba posiadająca tytuł wykonawczy (tj. tytuł egzekucyjny zaopatrzone w klauzulę wykonalności). Niewątpliwie pozwana spółka jako nabywca wierzytelności T. K. posiadała tytuł wykonawczy i w konsekwencji – miała legitymację bierną.

Na koniec trzeba odnieść się do wniosków dowodowych złożonych przez powoda w toku postępowania apelacyjnego (k.275). Pełnomocnik powoda wniósł o:

- wezwanie na podstawie art. 194 k.p.c. do udziału w sprawie w charakterze pozwanego (...) sp. z o.o. w Z., która - jak wskazano – nabyła od (...) sp. z o.o. wierzytelność wynikającą z wyroku zaocznego Sądu Okręgowego w Zielonej Górze z dnia 4 grudnia 2008 r. a postanowieniem tegoż sądu z dnia 31 lipca 2014 r. nadano klauzulę wykonalności z zaznaczeniem przejścia uprawnień wierzyciela na rzecz (...) sp. z o.o. w Z. (k. 290),
- zawieszenie postępowania do czasu zakończenia postępowań karnych „toczących się w stosunku do M. S. (1)” przed Sądem Rejonowym w Zielonej Górze ((...)) oraz w stosunku do pozwanego i W. M. (II K 1149/13),
- przeprowadzenie dowodów z akt ww. spraw karnych, akt ICo 70/14 w przedmiocie nadania klauzuli wykonalności na rzecz (...) sp. z o.o. oraz akt IC 439/08 dotyczącej powództwa T. K. przeciwko M. S. o zapłatę (k. 276).

Sąd Apelacyjny w Poznaniu na rozprawie w dniu 30 września 2014 r. powyższe wnioski oddalił. Wniosek o wezwanie do udziału w postępowaniu w charakterze pozwanego spółki (...) nie mógł być uwzględniony z uwagi na treść art. 391 § 1 k.p.c., który eliminuje z postępowania odwoławczego stosowanie przepisów o przekształceniach podmiotowych. Wniosek o zawieszenie postępowania również nie był zasadny. Zgodnie z art. 177 § 1 pkt 4 k.p.c. sąd może zawiesić postępowanie, jeżeli ujawni się czyn, którego ustalenie w drodze karnej mogłoby wywrzeć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej. Mając na względzie charakter postępowania przeciwegzekucyjnego sąd uznał, że brak jest uzasadnionych podstaw do zawieszenia postępowania. Nie jest wykluczone, że ewentualne nowe ustalenia w postępowaniu karnym (art. 11 kpc) będą dawały podstawy do wznowienia postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem zaocznym z dnia 4 grudnia 2008 r. W konsekwencji nieprzydatne dla rozstrzygnięcia sprawy były też wnioski o przeprowadzenie dowodu z akt spraw karnych i cywilnych i to tym bardziej, że wnioskodawca nie wskazał o jakie to konkretnie dokumenty z akt chodzi.

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia i rozważania, sąd odwoławczy apelacje oddalił jako bezzasadna (art. 385 k.p.c.).

W pkt 2 wyroku Sąd Apelacyjny zasądził od powoda na rzecz pozwanych kwotę 2.700 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym (art. 107 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 k.p.c. i w zw. z § 6 pkt 6 w zw. z § 12 ust 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

P. Górecki M. Głowacka M. Mazurkiewicz-Talaga